

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

(نوشته از اکمل)

۰۱ جولای ۲۰۱۳

زحمتکشان فقط با بازوی خود شان می توانند از هر نوع ستم رهائی پیدا کنند

هر طبقه برای رسیدن به خواست های طبقاتی خود، نیازمند تکیه گاهی است که بتواند او را در این راه یاری برساند. طبقه پولدار برای حفاظت از ثروت و قدرت موجوده خود، به ارتش، پولیس، استخبارات، خلاصه به قوای سه گانه (مقتنه، قضائیه و اجرائیه) روی می آورد. این طبقه تلاش دارد تا نه تنها خود را از خشم نهفته در درون طبقات زحمتکش و نادار با استفاده از قوای سه گانه محافظت نماید، بلکه برای تاراج هرچه بیشتر زحمتکشان، از این وسایل نیز استفاده نماید.

در مقابل طبقات زحمتکش که شامل کارگران، دهقانان، دستفروشان، اهل کسبه، پیشه وران، خرده مالکان و تمامی کسانی که یا با استفاده از نیروی کار خود شب و روز را می گذرانند و یا با حداقل وسایل دستداشته چرخ زندگی را به مشکل می چرخانند، نه تنها قوای سه گانه را در اختیار ندارند بلکه کوچکترین «تختی» از قوانین وضع شده را باید با شدیدترین مجازات ها استقبال نمایند.

زندان ها، نظارت خانه ها و سایر ادارات جزائی دولت های طبقات حاکمه پر است از زحمتکشان که جرم شان دستیابی به امکانات بهتر زندگی بوده است، اگر گاهی اتفاقاً افرادی از طبقه حاکمه سر از زندان ها و نظارت خانه می شکند، باید این اتفاقات را در رقابت درونی افراد بالاتر و قدرتمندتر دید نه چیزی دیگر.

وضعیت طبقات زحمتکش در کشور های مستعمره که علاوه بر ستم طبقاتی، ستم ملی را نیز بر شانه می کشند، بسیار بدتر از کشور های مستقل است. در ممالک مستعمره، طبقات زحمتکش نه تنها باید فشار مضاعف گرسنگی، فقر، بدبختی و فاصله طبقاتی را تحمل نمایند، بلکه باید جنایت و ظلم عساکر اشغالگر را که هر روز بر سر مراسم خوشی و غم آنها بمب میریزند، نیز به دوش بکشند.

طبقات زحمتکش ما با تحمل رنج های بسیار، ستم طبقاتی و ستم ملی را با تمام وجود احساس می نمایند، البته زنان طبقات زحمتکش علاوه بر این ستم ها، باید ستم جنسیتی را نیز متحمل شوند. از همین خاطر زحمتکشان همیشه در جست و جوی پیدا نمودن تکیه گاه مطمئن برای رهائی از استعمار و استبداد اند.

ایجاد اداراتی به نام کارگر و کارمند دولت از سوی قدرت حاکمه، برای آن است تا از خشم درونی زحمتکشان رهائی یابند، اما به هیچ عنوان چنین نهاد هائی نمی توانند فشار های وارده بر زحمتکشان را کاهش دهند، چراکه چنین نهاد هائی تحت اداره مستقیم طبقه حاکمه بوده و باید مطابق قوانین نافذه عمل نمایند.

یگانه تکیه گاه زحمتکشان در شرایط فعلی ایجاد اتحادیه ها و انجمن ها و تشکل های واقعی زحمتکشان است که رهبری چنین نهاد هائی را خودشان باید به عهده داشته باشند. نیرو های مترقی، آزادیخواه و استقلال طلب که دست شان به خیانت و جنایت آغشته نباشند، می توانند در همکاری نزدیک با زحمتکشان، چنین اتحادیه ها و انجمن هائی را سازماندهی نموده و اهداف کوتاه مدت زحمتکشان را که همانا شرایط آسان کار، کاهش ساعت کار، مزد مناسب، بیمه کار و غیره امکانات ابتدائی زندگی می باشند، آماده نمایند.

تا زمانی که زحمتکشان کشور ما به آگاهی نرسند و در اتحادیه ها و انجمن ها و تشکل های واقعی متشکل نگردند، رسیدن به زندگی عاری از ستم طبقاتی، ستم ملی و مخصوصاً برای زنان زحمتکش ما رهائی از ستم جنسیتی ممکن نیست. راه رسیدن به تکیه گاه واقعی زحمتکشان، آگاهی است که با تشکل پذیری در اتحادیه ها و انجمن های واقعی می توانند به آن دست یابند.